

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.777/2013/ 5.szám

A Szegedi Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Balázs Gábor ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Földházi Zsolt ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2013. július 2. napján kelt 23.P.20.574/2013/11. számú ítélete ellen a felperes 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásában meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** és akként **változtatja meg**, hogy a felperes 450 000 (négy százötvenezer) Ft elsőfokú eljárási illetéket köteles megfizetni a Magyar Államnak az adóhatóság felhívására.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150 000 (egyszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles megfizetni a felperes az állami adóhatóság külön felhívására 600 000 (hatszáz ezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes egyéni vállalkozóként a **(F.)** Zrt-vel fennállt megbízási jogviszony keretében pénzügyi ügyletkötői tevékenységet végzett. Az ún. igazgatói szintet elért ügyletkötőknek a megbízó havi 120 000 Ft gépkocsi-támogatást biztosított, ezért a felperes a korábban szintén a munkavégzéséhez használt Renault típusú gépjárművét a perbeli BMW 530d típusú személygépkocsira cserélte. Az autót a munkavégzés mellett személyes célra is használta. A gépkocsit a **(B.)** Kft. autókereskedésben választotta ki, amelyet a Renault típusú gépjárműve beszámításával készpénzes önrész befizetésével, valamint kölcsön felvételével kívánt megvásárolni. A kölcsönigényléshez tett tájékoztató ajánlat a kölcsön összegét 7 500 000 Ft-ban, a futamidőt 84 hónapban, a havi törlesztő részletek összegét 151 419 Ft-ban, az ún. mértékadó devizanemet svájci frankban, annak 2007. X. hó 16-i árfolyamát 146,86 Ft-ban, az ügyleti kamat mértékét 16,43 %-ban, a THM-et pedig 19,02 %-ban tüntette fel, azzal, hogy annak értéke nem tükrözi a hitel árfolyam- és kamatkockázatát.

A felek 2009. október 29. napján **(kölcönszerződés száma)**. számmal jelölt kölcsönszerződést kötöttek a tájékoztató ajánlatban írtakkal egyező tartalommal, a kamat százalékos értékét azonban nem jelölték meg, az összes törlesztő részlet összegét pedig 12 719 196 Ft-ban határozták meg. Az „egyedi” szerződésben rögzítették, miszerint annak aláírásával a felperes kijelentette, hogy az egyedi kölcsönszerződés hátoldalán lévő üzletszabályzatban foglaltakat megismerte, megértette, és azokat annak aláírásával magára nézve kötelezőnek ismerte el.

A szerződéshez kapcsolódó **(üzletszabályzat megjelölése)**. megjelölésű üzletszabályzat perben irányadó rendelkezései a következők:

„I/15. Törlesztő részlet: Az egyedi kölcsönszerződésben meghatározott esedékességekhez tartozó tőke-, valamint kamattörlesztési kötelezettségek együttes összege.”

„I/18.c. Mértékadó kamatláb: Amennyiben a mértékadó devizanem egyéb, úgy a mértékadó kamatláb a londoni bankközi piacon a mértékadó devizanemben 3 havi időtartamra jegyzett, a Reuters Monitor megfelelő oldalán naponta közzétett kínálati referencia kamatláb (3 havi LONDON InterBank Offered Rate-LIBOR).”

„I/27. Teljes hiteldíjmutató (THM): A THM a különböző ajánlatok összehasonlítására, az ügyfél megfelelő tájékoztatására szolgál. Számítása során a pénzügyi intézménynek a hitellel kapcsolatos - kamaton túli egyéb - költségeket is be kell számítani, ezért az ügylet tényleges terheit mutatja százalékos formában. ... A teljes hiteldíjmutató az egyedi kölcsönszerződés létrejöttkor meghatározott hitelminősítési díjat, valamint kamatot foglalja magában annak figyelembevételével, hogy a felek a kölcsönfolyósítás időpontjának a tervezett átadás dátumát megelőző 15. naptári napot tekintik...”.

Az I/26. pont a hitelminősítési díjról, a V/3. pont a szerződésmódosítási díjról rendelkezik.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen a kölcsönszerződés egésze semmisségének megállapítását kérte jogszabályba ütközés címén. Állította, hogy fogyasztói kölcsönszerződést kötött az alperessel, amely nem tartalmazza a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) és d) pontjaiban előírt kötelező tartalmi elemeket (az induló ügyleti kamat, az árfolyamrész mint költség feltüntetése, a hiteldíj módosításának részletes meghatározása), emellett a kamat feltüntetésének hiányában a Hpt. 210. § (2) bekezdésében írtaknak sem felel meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperes egyéni vállalkozóként vette fel a kölcsönt, a hitelkérelméhez csatolta vállalkozási igazolványát, erre tekintettel a szerződés fogyasztóinak nem minősül, a sérelmezett feltételeket pedig a felperes nem támadta meg az erre nyitva álló egyéves határidőn belül. Hangsúlyozta, a perbeli szerződés a PSZÁF és a bírói gyakorlat által is elismert, jogszabály által nem tiltott ún. deviza alapú, változó kamatozású kölcsönszerződés.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38 000 Ft perköltséget, továbbá az államnak 36 000 Ft feljegyzett eljárási illetéket. Mindenekelőtt az alperes ellenkérelme alapján

Pf.II.20.777/2013/ 5.szám

vizsgálta, hogy a perbeli szerződés fogyasztói szerződésnek minősül-e. Rámutatott, a felperes a **(F.)** Zrt-vel fennálló megbízási jogviszonya keretében ellátott üzletkötői, azaz szakmai tevékenysége keretén belül kötötte meg a perbeli szerződést. Tevékenységéhez nélkülözhetetlen volt a személygépkocsi léte, maga adta elő, hogy a Renault gépkocsiját is döntően e tevékenységéhez használta. Kiemelte, nyilatkozata szerint a gépkocsicseréhez az jelentette a motivációt, hogy a felperes részére megbízója havi 120 000 Ft összegű gépjármű- támogatást nyújtott. E támogatás léte és felhasználása egyértelműen a szakmai üzletszerű tevékenység körébe vonja a szerződés megkötését, olyan adat pedig nem merült fel, amely szerint a támogatás hiányában a felperes korábbi gépjárművét a perbelire cserélte volna. Hangsúlyozta, a Hpt. felperes által hivatkozott 213. §-a a fogyasztási kölcsönökre vonatkozik, mint ahogyan a 18/1999. (II.05.) Korm. rendelet is a fogyasztóval kötött szerződések tisztességtelenségére vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, így ezek alkalmazhatóságára a jelen perben nem látott lehetőséget. Kiemelte, a Ptk. 209/A. §-a az általános szerződési feltételek, illetve egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltételek tisztességtelenségét csak a fogyasztói szerződések esetében minősíti semmisnek. Miután a felperes nem minősül fogyasztónak, az általa kötött szerződés pedig nem fogyasztói, legfeljebb megtámadási jogát gyakorolhatta volna a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése alapján. Ez pedig nem történt meg a jogszabályban írt határidőn belül.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Változatlan álláspontja szerint a perbeli szerződés fogyasztói szerződés. Hangsúlyozta, hivatkozott arra is, hogy a Hpt. 210. § (2) bekezdése nem kizárólag a fogyasztói szerződésekre vonatkozik. E szerint pedig a szerződésnek tartalmaznia kell többek között nevesítve és számértékkel megjelölve a kamatot. Mivel a perbeli szerződés azt nem tünteti fel, jogszabályba ütközik. Utalt arra, nincsenek egyértelműen meghatározva sem a szerződésben, sem az üzletszabályzatban a szerződéssel kapcsolatos egyéb díjak és költségek, amely hiányosság miatt a szerződés jogszabályba ütközése szintén megállapítható. Fellebbezésének a másodfokú eljárásban előterjesztett kiegészítésében hivatkozott arra is, hogy a szerződéskötéskor hatályos Hpt. 2. számú melléklet I. fejezet 12.b. pontja szerinti ügynök tevékenysége nem terjed ki a pénzügyi intézmény nevében történő szerződéskötésre. A szerződéskötésre irányuló felhatalmazás hiányában az **(A.)** Kft. ügyvezetője ilyen jogcselekményre vonatkozó aláírási jogot a cég alkalmazottjára nem ruházhatott volna, mindebből következően a szerződést az alperes nevében olyan személy írta alá, akinek a szerződés aláírása tekintetében képviselői jogosultsága nem volt. Hangsúlyozta, a Hpt. 210. § (1) bekezdése alapján a szerződést kötelező írásba foglalni, az érvénytelenség vizsgálata körében az álképviselő szabályainak alkalmazása, és ennek keretében az utólagos jóváhagyás kérdése nem merülhet fel, az ugyanis kizárólag akaratlan hiba orvoslásának az eszköze.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. A Hpt. 210. § (2) bekezdésére való fellebbezési hivatkozás kapcsán előadta, álláspontja szerint a

jogszabályban meghatározott elemek nem képezik szükségképpen minden, a Hpt. hatálya alá tartozó pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződés kötelező tartalmát. A jogszabály nem tételes, hanem az egyértelmű meghatározás követelményét fogalmazza meg, azaz hogy a szerződéses rendelkezésekből a felsorolt tételeknek egyértelműen azonosíthatónak kell lenniük. Az egyértelmű meghatározottság azonban nem jelenti azt, hogy a kötelmet számszerűen, százalékos formában kötelező a szerződésben megjelölni, e követelmény akkor is teljesül, ha a szerződés tartalmazza azt a képletet, módszert, számítást vagy egyéb rendelkezést, amelyből a kötelelem tartalma pontosan meghatározható. Hangsúlyozta, az üzletszabályzat I/15. pontja szerint a törlesztő részlet tőke és kamat törlesztőrészt tartalmaz. Kifejtette, a perbeli szerződés tartalmazza az összes törlesztő részletet, a tőketartozás, azaz tőkerész összegét, továbbá a fizetési ütemezést. Ennek alapján aggálytalanul meghatározható a kamat törlesztőrész is, amely az összes törlesztő részlet és a tőkerész különbözete. Utalt továbbá arra, hogy a 210. § esetleges megsértéséhez a Hpt. nem fűzi a semmisség jogkövetkezményét.

A költségek és díjak feltüntetésére vonatkozó kötelezettség körében kiemelte, hogy azokat az üzletszabályzatban, illetve Hpt. 203. § (3) bekezdése alapján a hirdetményben teszi közzé. Hivatkozása szerint a keresetkiegészítésben előadottak elbírálására a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból megfelelő jogszabályok alkalmazásával helytálló következtetést vont le arra nézve, hogy a perbeli szerződés nem tekinthető sem a jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 685 § e) pontja szerinti fogyasztói szerződésnek, sem a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) szerződéskötéskor hatályos 213. §-ának alkalmazhatósága szempontjából fogyasztási kölcsönszerződésnek. Ez utóbbi kapcsán az ítélet tábla kiemeli, a Hpt. szerződéskötés időpontjában hatályos 2. számú melléklet III. 4. pontja a fogyasztó fogalmát akként definiálja, hogy az az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy. A III.5. pont alapján pedig fogyasztási kölcsön a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlásához, javíttatásához vagy szolgáltatás igénybevételéhez, továbbá a felhasználási célhoz nem kötött kölcsön nyújtott kölcsön. A felperes a perbeli kölcsönszerződés kapcsán - a személyes meghallgatása során előadottakra figyelemmel - sem a Ptk. 685. § d) pontja, sem a Hpt. idézett fogalom-meghatározása alapján nem minősül fogyasztónak, a gépjármű megvásárlásához felvett kölcsön nem esik a gazdasági tevékenységének körén kívül. Ha a kölcsön felvételére üzletszerű tevékenység keretében kerül sor, a szerződés akkor sem minősül fogyasztóinak, ha a kölcsönt az adós csak részben használta fel gazdasági célja megvalósítása érdekében (BDT2014. évfolyam 3. számban megjelent 45. számú eseti döntés). Ebből következően az, hogy a felperes a gépjárművet nem kizárólag üzletkötői tevékenysége ellátásához, hanem magáncélra is használta, nem változtat azon, hogy a szerződés nem minősül fogyasztói, illetve fogyasztási kölcsönnek.

Mindezekre tekintettel a szerződés érvénytelensége a Hpt. 213. §-a alapján, a szerződési

feltételek tisztességtelensége pedig - határidőben való megtámadás hiányában - a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése alapján nem volt vizsgálható.

- 5 -

Pf.II.20.777/2013/ 5.szám

Alaptalan a felperesnek az az érvelése is, hogy a szerződés nem felel meg a Hpt. 210. § (2) bekezdésében írtaknak, és ez okból érvénytelen.

A Hpt. szerződéskötéskor hatályos 210. § (2) bekezdése szerint a pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésben egyértelműen meg kell határozni a kamatot, a díjat és minden egyéb költséget vagy feltételt, ide értve a késedelmes teljesítés jogkövetkezményeit és a szerződést biztosító mellékkötelezettségek érvényesítésének módját, következményeit is. Önmagában az, ha a szerződés e követelményeknek nem felel meg, nem eredményezi a szerződés semmisségét, a törvényben megjelölt tartalmi elemek hiányához ugyanis a Hpt. csak a fogyasztási szerződések tekintetében fűzi a semmisség következményét (Hpt. 213. § (1) bekezdés), a perbeli kölcsönszerződések azonban a fentebb részletezettek szerint nem fogyasztási szerződések. A Hpt. 210. § (2) bekezdésének idézett rendelkezéséből ugyanakkor az következik, hogy a kamatban és - ha a felek megállapodása szerint a kölcsönvevő által teljesítendő ellenszolgáltatásnak díj és költség is részét képezi - a díjban és költségekben való megállapodás a nem fogyasztási kölcsönszerződéseknek is lényeges tartalmi elemei, így az azokban való megállapodás, azaz e feltételek egyértelmű meghatározása nélkülözhetetlen a szerződés létrejöttéhez (Ptk. 205. § (2) bekezdés). Ebből következően az a Hpt. hatálya alá tartozó nem fogyasztási kölcsönszerződés, amely nem tartalmazza egyértelműen a kölcsönvevő által fizetendő kamatot, díjakat és költségeket, az erre vonatkozó kölcsönös és egybehangzó akaratkifejezés hiányában létre nem jönnek minősül. A jelen ügyben azonban ez az alábbiakban írtak szerint nem állapítható meg.

Amint arra helytállóan utalt az alperes fellebbezési ellenkérelmében, az egyértelmű meghatározottság követelménye nem jelenti azt, hogy a kamatot, díjat és költségeket számszerűen vagy százalékos mértékben kötelező megjelölni a szerződésben. A szerződésnek ezek a tartalmi elemei akkor is egyértelműen meghatározottnak tekinthetők, ha mértékük a szerződés üzletszabályzatban rögzített rendelkezéseit is figyelembe véve megállapítható. A perbeli szerződés ennek a követelménynek megfelelő, annak rendelkezéseiből - az alábbiakban részletezendők szerint - kitűnik a felperest terhelő ügyleti kamat mértéke, továbbá az is, hogy a kamaton felül mikor, milyen címen és milyen mértékű díjakat és költségeket kell fizetnie.

Tény, hogy a perbeli kölcsönszerződés „egyedi” feltételeket rögzítő része a kamat mértékére vonatkozó kifejezett rendelkezést nem tartalmaz, az üzletszabályzat viszont igen, annak I/18.c. pontja szerint ugyanis a „mértékadó kamatláb” a londoni bankközi piacon a mértékadó devizanemben (jelen ügyben a svájci frankban) 3 havi időtartamra jegyzett, a Reuters Monitor megfelelő oldalán naponta közzétett kínálati referencia kamatláb háromhavi LONDON InterBank Offered Rate-LIBOR. A Ptk. 207. § (1) bekezdése értelmében a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak

általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A (2) bekezdés szerint pedig, ha az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződés tartalma az (1) bekezdésben foglalt szabály alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen, a feltétel

- 6 -

meghatározójával szerződő fél, illetve a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni. Ennek megfelelően az üzletszabályzat I.18.c) pontja idézett rendelkezése akként értelmezhető, hogy az ügyleti kamat ún. referenciakamat, annak mértéke a svájci frankra irányadó LIBOR kamatlábbal egyezik meg, követve annak a szerződés futamideje alatti esetleges változásait. Kétségtelen, hogy a kamatláb előtti „mértékadó” jelző utalhatna arra is, hogy a svájci frank LIBOR kamata csak egy viszonyítási pont, de nem egyenlő magával az ügyleti kamattal. Ez ellen az értelmezés ellen szól azonban az a körülmény, hogy sem az egyedi szerződés, sem az üzletszabályzat, sem a hirdetmény nem tartalmaz olyan rendelkezést vagy képletet, amelyből kiderülne, hogy mi az az alap-kamatmérték, amely igazodna a svájci frank LIBOR kamatának változásához, illetve hogy milyen számítás eredményeként kellene meghatározni az ügyleti kamatot a svájci frank LIBOR kamatának alakulásához mérten. Ennek hiányában pedig a „mértékadó kamatláb” kifejezés nem értelmezhető másként, mint úgy, hogy az maga az ügyleti kamatláb.

Nem fogadható el az az alperesi álláspont, amely szerint az ügyleti kamat az összes törlesztő részletek összegének a pénzkölcsön tőkeösszegével csökkentett összege. Kétségtelenül nincs akadálya annak, hogy a kölcsönszerződést kötő felek az ügyleti kamat - mint a kölcsönadott pénz használatáért járó ellenérték - mértékét egy konkrét összegben jelöljék meg. A kamat meghatározásának szokásos módja azonban mind a magánszférában, mind az üzleti életben az éves kamatláb, azaz a tőkeösszeg valahány %-ának megjelölése, vagy az ún. referenciakamat kikötése, amikor a felek egy olyan, tőlük függetlenül meghatározott kamatlábat tekintenek irányadónak, amelynek változása az egymás közötti szerződéses viszonyukban teljesítendő kamat automatikus változását eredményezi a szerződésben rögzített feltételeknek megfelelően. Emellett a kamat mértékének alperesi értelmezés szerinti fix összegű meghatározása a szerződésben fölöslegessé, és ebből adódóan érthetatlenné tenné az üzletszabályzat mértékadó kamatlábra vonatkozó rendelkezését.

Mindezt értékelve az ítéltábla a felperesre, mint a perbeli szerződés általános szerződési feltételeit meghatározó alperessel szerződő fél számára kedvezőbb értelmezést elfogadva arra a meggyőződésre jutott, hogy a felek az ügyleti kamat mértékét a svájci frank üzletszabályzat I.18.c) pontja szerinti LIBOR kamatában határozták meg.

Ami a Hpt. 210. § (2) bekezdésének a díjak, egyéb költségek és feltételek egyértelmű meghatározottságának követelményét illeti, lényeges, hogy a bankkölcsönszerződésnek (amilyen a perbeli szerződés is) a Ptk. 523. § (1) és (2) bekezdése értelmében két nélkülözhetetlen tartalmi eleme van: a kölcsönösszeg és az ügyleti kamat meghatározása. A szerződés minden további eleme, így a kölcsönvevő által fizetendő különböző díjak, költségek és az egyéb szerződési feltételek eshetőlegesek, azok csak akkor képezik a szerződés részét, ha arra vonatkozóan a felek megállapodnak. Következésképpen az egyértelmű meghatározottság kritériuma azt jelenti, hogy ha a felek megállapodása szerint a kölcsönvevőnek az ügyleti kamaton felül valamilyen díjat vagy költséget is fizetnie kell, ezt a

fizetési kötelezettségét egyértelműen kell meghatározni. Ha viszont a kölcsönbeadó olyan díjat vagy költséget is felszámít, amelyről a szerződés nem rendelkezik, ez nem azt jelenti, hogy a szerződés a Hpt. 210. § (2) bekezdésébe ütközik, hanem azt, hogy a kölcsönbeadó nem a szerződés szerint határozza meg a követelését a kölcsönvevővel szemben. Ez azonban a szerződés létrejöttét vagy érvényességét nem érinti, a kölcsönvevő ilyen tartalmú kifogása a felek közötti elszámolásra tartozó kérdés, így ilyen tartalmú jogvita keretében vizsgálható a bíróság részéről.

- 7 -

Pf.II.20.777/2013/ 5.szám

A jelen szerződés részét képező üzletszabályzat I.26. pontja hitelminősítési díj fizetésének kötelezettségét írja elő a kölcsönvevő számára, az egyedi szerződés szerint azonban az alperes erre nem tartott igényt, azaz ilyen címen a felperest fizetési kötelezettség nem terheli. Ezen túlmenően az üzletszabályzat V.3. pontja alapján a felperesnek szerződésmódosítási díjat kell fizetnie, ha kezdeményezi a szerződés módosítását. Egyéb, az alperes részére fizetendő díjról sem a szerződés „egyedi” feltételeket tartalmazó része, sem az üzletszabályzat nem rendelkezik, következésképpen a felperest további díjfizetési kötelezettség nem terheli.

A költségeket illetően megállapítható, hogy az „egyedi” szerződés költségekre vonatkozó rendelkezést nem tartalmaz. Az üzletszabályzat I.24. és I.25.b). pontjából levezethetően a kölcsönvevőnek az ún. árfolyamrést, mint költséget is meg kell fizetnie, emellett adott esetben terhelik a V.4. pont szerint a kölcsönszerződést biztosító jogok törlésére vonatkozó költségek, valamint a V.7. pont alapján a hirdetményben feltüntetett költségek. Ezeknek a költségeknek a meghatározása egyértelmű, világos. Ettől eltérő kérdés az, ha az alperes esetlegesen egyéb költségeket is felszámít, ez ugyanis - a fentebb már indokoltak szerint - a szerződés érvényességét nem érinti, a költségek felszámításának jogszerűsége a felek közötti elszámolásra tartozó kérdés.

A fellebbezés kiegészítésben a képviseleti jogosultság hiányával illetve az ügynök PSZÁF engedélyének hiányával kapcsolatosan a felperes által előadottak új tényállításnak minősülnek, amelynek előadására a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében csak akkor kerülhet sor, ha az az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. Erre azonban a felperes nem hivatkozott, ezért ezeket a körülményeket az ítéletábra nem vizsgálhatta az elsőfokú ítélet felülbírlata során.

A felperes módosított keresetében (4. sorszámú beadvány) a kölcsönszerződés egésze érvénytelenségének megállapítását kérte. Keresete a Ptk. 239/A. §-a alapján előterjesztett megállapítási kereset. E perben a per tárgyának értékét főszabályként a szerződésben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értéke alapján kell meghatározni (5/2013. PJE határozat 2.a.), amely jelen esetben a kölcsön összege, így ez minősül az Itv. 37. § (1) bekezdése alapján az illeték alapjának. Ehhez képest a felperest az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint terhelő és az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján fizetendő elsőfokú eljárási illeték összege 450 000 Ft. Az elsőfokú bíróság a fentiekhez képest tévesen határozta meg a pertárgy

értékét és az annak alapján lerovandó kereseti illeték összegét, ezért az ítélet tábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó rendelkezését megváltoztatta.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben helyben hagyta.

A pereszes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselőjével felmerült - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján megállapított -, ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perkiöltségének a megfizetésére.

- 8 -

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp., az Itv. és az IM rendelet hivatkozott rendelkezései alapján köteles a másodfokú fellebbezési eljárás költségeinek megfizetésére valamint a fellebbezési illeték viselésére.

S z e g e d ,2014. április 10.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	ábrlabíró

